

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **1130** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за Социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. П. Т. с адрес: гр. С., жк „Дружба” 2, бл. 215, В., .9, А. срещу Решение № 19/15.01.2010 г. на Ръководителя на Столично управление „. О., с което е отхвърлена жалбата на Т. срещу разпореждане № 7635/21.11.2006 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

В жалбата е изразено общо недоволство от посочените по-горе административни актове. Твърди се, че същите са незаконосъобразни, поради факта, че Т. наистина е претърпял трудова злополука, за което са налице необходимите документи. В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Главния Директор на Столично управление „. О., чрез юрисконсулт В оспорва жалбата, навеждайки доводи, че въпросът с признаване на злополуката за трудова е решен с акт на компетентен орган – ТЕЛК, който е влязъл в сила, поради което административния орган е издал един законосъобразен акт.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че В. Т. е подал жалба вх. № ТЗ-1034/04.12.2006 г. Разпореждане № 7635/21.11.2006г., с което длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е приело за трудова злополука претърпяното от жалбоподателя на 20.11.2005 г.

увреждане на здравето.

С определение № 441/19.01.2007 г., на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК във връзка с чл. 117, ал. 3 от КСО административното производство е спряно до приключването на образуването въз основа на писмо с изх.№ ОП-752/21.12.2006 г. производство по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от НМЕР, във връзка с чл. 13 от НУРРОТЗ за преценка от компетентните медицински органи наличието на причинна връзка между претърпяното на 20.11.2005 г. здравословно увреждане и настъпилата на 23.11.05 г. временна неработоспособност.

С жалба от 19.01.2007 г. до СГС, Административно отделение, В. П. Т. е обжалвал мълчаливия отказ на Главния директор на СУ „СО” за отмяна на разпореждане № 7635/21.11.06 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. С определение от 26.11.2009 г. на СГС, АО, Ш А отделение, постановено по административно дело № 313/2007г., жалбата е оставена без разглеждане, като недопустима, а производството по делото е прекратено. Административната преписка е върната по компетентност на Главния директор на СУ „СО” за произнасяне съобразно експертното решение на ТЕЛК, с което е решен преюдициалния въпрос по спора относно наличието на причинна връзка като елемент от състава на трудовата злополука.

В. П. Т. е подал в СУ „СО” декларация за трудова злополука с вх. № 1034/15.11.2006 г., въз основа на която в СУ „СО” е открито досие № 7635.

От данните, съдържащи се в досието се установява, че оспорващият е служител в 05 сектор, отдел „Охранителна полиция” при Столична Дирекция „Полиция” и е осигурен за всички осигурени социални рискове съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 от КСО. Т. твърди, че на 20.11.2005 г. при обход на охраняван от него обект, той се е подхлъзнал и паднал, като почувствал силна болка в областта на коляното на десния крак. Преки свидетели на злополуката няма, а посоченият в декларацията С К Д в обясненията си описва, че е видял В. Т. по-късно след падането да накуцва. Видно от служебна бележка № ЯЗ9053/14.11.2006 г., издадена от РС „Полиция” - СДП, В. Т. е изпълнявал служебните си задължения на 20.11.2005 г., редовна дневна смяна от 08.00 до 20.00 часа и на 21.11.2005 г. редовна нощна смяна от 20.00 до 08.00 часа, което съответства на утвърдената предварително ежедневна ведомост на нарядите за посочените дни. Първичният болничен лист сер. А, №13807733 е издаден на 23.11.2005 г. за срок от 7 дни и като официален удостоверятелен документ, издаден от компетентен медицински орган определя, че временната неработоспособност на пострадалия е настъпила по-късно, а не непосредствено след падането на 20.11.2005 г.

Административният орган е приел, че в случая не се касае за наличие на някоя от хипотезите, посочени в чл. 58, ал. 1 от КСО, в СУ „СО” не е проведено разследване на декларираната от В. Т. злополука. Разследването на трудовата злополука е задължително процесуално действие в изрично предвидените в чл. 58, ал. 1 от КСО случаи, докато във всички останали, то е предвидено като правна възможност, преценявана от компетентния орган.

С Разпореждане № 7635/21.11.2006 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО се е произнесло въз основа на съдържащата се в досието документация, като не е приело за трудова злополука претърпяното от В. Т. на 20.11.2005 г. увреждане на здравето, поради липсата на категорично установена причинна връзка между него и настъпилата на 23.11.2005 г. временна неработоспособност.

Видно от приетото по делото експертно решение № 0053 от 21.02.2007 г. на ТЕЛК при Медицинския институт на МВР, на Т. е поставена диагноза „Вътреставни увреждания

на колянната става – скъсване на вътрешното хрущялно тяло на дясна колянна става”. Комисията не е приела причинна връзка между настъпилото телесно увреждане и твърдения от Т. инцидент – падане, настъпил по време на изпълнение на служебните му задължения.

Съобразявайки събрания доказателствен материал, административният орган е отхвърли жалбата на Т., срещу посоченото по-горе разпореждане.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното мотивирано решение е изпратено на Т Т. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, е получено на 21.01.2010 г. от Т. В открито съдебно заседание оспорващият заяви, че това е непълнолетната му дъщеря. Видно от представеното удостоверение за раждане № 003230 /л.120/, Теменужка Валентинова Годорова е дъщеря на жалбоподателя и е родена на 18.10.1994 г., т.е. към момента на връчване на пощенската пратка тя е била непълнолетна. Разпоредбата на чл. 46, ал. 1 и ал. 2 от ГПК сочи, че когато съобщението не може да бъде връчено лично на адресата, то се връчва на друго лице, което е съгласно да го приеме, а друго лице може да бъде всеки пълнолетен от домашните му или който живее на адрес. По тези съображения съдът намира, че връчването е нередовно, поради което подадената до АССГ жалба на 05.02.2010 г. /вх. № 2834/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението и срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Следователно същият подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава трябва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 55 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Чл. 60 сочи, че длъжностното лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, въз основа на документите в досието в 7-дневен срок от декларирането издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова.

В разглеждания случай, правилно административният орган е приел, че за да се приеме даден инцидент за трудова злополука, е необходимо едновременно да са налице на няколко елемента - внезапно увреждане на здравето, злополуката да е станала с осигурено лице, да има функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждането на здравето и неработоспособността или смъртта да са в следствие на увреждането на здравето, настъпило по време на изпълнението на трудовите или служебните задължения, т.е. да е доказана причинно-следствена връзка между тях.

За да се установи по безспорен начин наличието на причинна връзка, като елемент от състава на трудовата злополука, на основание чл. 68 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността /Приета с ПМС № 99 от 31.05.2005 г., отм., бр. 36 от 14.05.2010 г./, административният орган се е обърнал към ЦТЕЛК – МВР с писмо изх. № ОП-752/21.12.2006 г. /л. 40/, която е компетентна да се произнесе с решение за причинна връзка при временна неработоспособност по повод трудова злополука,

професионална болест и техните усложнения – чл. 67. В тази връзка е образувано административното производство по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от посочения подзаконов нормативен акт.

Видно от Експертно решение № 0053 от 21.02.2007 г. на ТЕЛК за Общи заболявания при МИ - МВР, влязло в законна сила на 08.03.2007 г., медицинската комисия не е приела причинна връзка между намерената при извършената на 06.12.2005 г. операция увреда на дясна колянна става и травмата, получена от В. Т. на 20.11.2005 г. В мотивите на експертното решение се сочи, че с оглед представената медицинска документация са събрани достатъчно данни, от които се установява, че здравословните проблеми на пострадалия са възникнали през месец август 2005 г., когато е усукал десния крак и коляното е оттекло. При извършения на 21.11.2005 г. преглед на Т. в ортопедичния кабинет на МИ - МВР, е констатирано, че "скъсването на вътрешното хрущялно тяло на дясното коляно е с давност т.е. получено е при стара травма", а не при падането на 20.11.2005 г.

Посоченото експертно решение е официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК. При липса на оспорване, той има обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което следва да се приеме, че фактите, отразени в него, предмет на удостоверителното изявление на членовете на комисията, са се осъществили така, както се твърди в него.

Следвайки прогласените в АПК принципи на служебно начало, равенство и търсене на истината, с протоколно определение от 14.04.2010 г., съдът е указал на оспорващия, че трябва да установи, че следва да докаже, че претърпените от него телесни увреждания са в пряка причинно-следствена връзка изпълнението на функционалните му задължения, във връзка със служебното правоотношение. На 02.06.2010 г. е допусната съдебно-медицинска експертиза, която да изясни спорните въпроси. Съдът е определил депозит за възнаграждение на вещо лице. Същият не е внесен от оспорващия в срок, поради което на 01.09.2010 г. съдът е отменил определението си за допускане на експертиза.

От процесуалното поведение на В. Т. е видно, че същият не е проявил желание, въпреки дадените му указания да докаже направените в жалбата твърдения.

Вярно е, че съдът, при спазване на прогласения в чл. 9 от АПК, принцип на служебното начало, следва да укаже на страните, че за някои обстоятелства от значение за решаване на делото те не сочат доказателства и в определени случаи сам да инициира събиране на доказателства. Съдът обаче не може да поеме изцяло задълженията на страните, по събирането на доказателствата, тъй като с нарушаване на правилото за разпределението на доказателствената тежест, би се нарушил и принципа на равенството на страните в процеса. Това е особено валидно в разглеждания случай.

Съдът е дал своите указания на оспорващия, по отношение на допускане на експертиза. Такава не бе изслушана именно поради невнасянето на определения депозит.

По изложените съображения, съдът намира, че оспорените актове на органите на НОИ, са издадени от компетентни органи, без наличието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона и материалноправните разпоредби, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Т. срещу Решение № 19/15.01.2010 г. на Ръководителя на Столично управление „О.“, с което е оставена без уважение жалбата на Т. срещу разпореждане № 7635/21.11.2006 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.